

NOTA

Tots els que vulgan rebre's Setmanari de L'IGNORANCIA p'es corrèu pòden escriure directament a sa Direcció, enviant per adelantat un trimestre.

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE TOTS ELS MALLORQUINS IGNORANTS

PUNTS DE VENTA
Y SUSCRIPCIÓN.

Can Gelabert,
Pas d'en Quint,
núm. 19.
Can Rotger,
Cadena de Cort
núm. 11.
Can Pèp Tous
Plassa de Cort,
núm. 14.
Can Planells,
Sindicat, 59.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'60 »
Números atrassats..... 0'10 »

SONARÀ CADA DISSAPTE TANT SI TÉ VENT COM NO

DIRECCIO Y REDACCIO: MOLINERS, 12.

Fóra Palma. Dins Mallorca, 3 mesos.... 0'85
1 any..... 3'25
Dins España, 3 mesos.... 1'00
1 any..... 3'50

NOTA INTERESSANT.—Tots els pagos son per adelantat, per evitá plets y questions.

LA SEÑORA BLANCA.

(ACABAMENT.)

Quant vaitx arribá el día siguent à sa possessió de cas Rectó, ja me vaitx trobá sa madòna fent calsa y enrevoltada de més nins que ses altres vegades, y sa méua cadira desenfeynada. Li vaitx doná ocupació, y sa madòna després d'un parey de paraules de compliment continuá sa rondaya diguent:

—Mos deixárem ahí, còm alguns nins de Dona Egilisa, no volguent escoltá els avisos d'ella, varen menjá de sa fruyta dolenta qu'es dragó havia sembrat; y que tan prest l'hagueran tastada quedaren negres y còm à mòrts.

Es dragó totduna qu'heu vé, digué: «jaquests son méus!» y surt depressa de s'amagatay y s'en va à agafarlós. Però Dona Egilisa, que no se descuydava, hey va essé primé qu'ell y comensá à escortarlós perque li diguessen quina fruyta havian menjada.

L'hey digueren y ella totduna los dugué á un quart safereitx, prengueren un bañy, y quedaren altre vegada blanchs còm la neu.

Es dragó se quedá amb sa boca ubèrta y amb un pam de nas, y tot empagahit, s'en torná à sa còva.

—Puis, señor, (deya es dragó tot rabiant y remolcantse per dins sa còva;) ¿de què m'ha servit tanta feyna de sembrá arbres y donarlós aquesta fruyta? Perque rentantse à n'aquest ditzós safereitx se quedin tan blanchs còm uns angelets? Axò no pòt aná més!... Aviciats!... Jò no tench més qu'una taca, just una, y no la'm puch llevá may... Vamos, es imposible lutzá amb aquesta Dona Egilisa ó Dona.... que no'm fassa dí una barbariada!... Axò es llevarmé es pa de devant. Ells eran méus, los me prengué; los vaitx reconquistá amb ses méues mañes, y are los me torna prendre. Que se quedí amb ells si tant d'empoño hey té... però no... jo los vuy; si señor, los vuy. ¡Ah! quant arripia s'hora crítica de sortí d'aquest jardí, llavò jò faré sa méua y triunfaré...

Passat algun temps, uu d'els habitants des jardí se presentá à Dona Egilisa.

—Señoreta Blanca, (li digué), jò ja som molt vey; sent una incomoditat que no me sé esplicá; me pareix que ja se acòsta s'hora d'anarmen d'aquí.

—¿Y ahont vòls aná, fiyet méu?

—Aquesta pregunta li volía fé jò à vostè, que tant de hé mos ha fet y que sap tant? ¿Ahont podré aná qu'estiga milló?

—Fiyet méu, desd'aquí al Cèl.

—Ydò, si señora, en el Cèl. ¿Y quant he d'emprendre es viatge?

—Axò sòls Deu heu sap; però si creus que s'hora s'acòsta. preparat bé.

—Senoreta Blanca, estich à ses séues ordres.

—Vamos, ydò; vejèm lo primé de tot; tú no tens, me pareix, taques molt gròsses ni molt vistables.

—Moltes, moltes, y molt gròsses, no señora, gracias à n'aquests bònss safereitxos ahont m'he pogut rentá sovint.

—Ydò bé; es precis que'm mòstres totes ses que tengues; tant gròsses còm petites, maldement estigan molt amagades.

—No hey tench inconvenient.

Y li digué tot lo que sabía.

—Bòno, (li digué després Dona Egilisa;) are à bañarté à n'es quart safereitx... are à n'es tercé... Bé; are esperet un poch y ten paciència.

Quant es dragó va veure tots aquests preparatius y compregué de que se tractava, just una serp s'en aná à n'es costat des viatgé, diguent entre sí mateix: «Aquest ja no m'escapa.»

Lo que va trabayá; ses idèes que posá à n'es cap d'aquell pòbre qu'estava per partí; els sustos y temors que li infundi no son per contá.

Es pòbre veyet estava suant *la gorda*, còm diuen els forasters, y no sabía lo que li passava. Girava els uys à Dona Egilisa y li deya amb veu molt llastimosa:

—¡Ay, señoreta Blanca! ¡qu'es de terrible aquest trance! ¡que'm còsta de pena partí! ¡Ay, que tench de pò!...

—Esperet un poch te donaré una mica de bañy des quint safereitx, y voras que t'anirà de hé.

En efecte li doná els bañs y quedá del tot net y blanch còm la neu, y ben tranquil y assossegat; de mòdo que per molt qu'es dragó s'esforás en posarlí pò, desconfiansa ó desesperació, tot va essé debades. Amb sa riaya à sa boca s'en va aná en el Cèl.

—Ja'n tenim un d'assecurat, (digué Dona Egilisa à n'es dragó, que no tengué més remey qu'anarsen à sa còva y allá espayarsé una mica, segons tenia de costum, des xasco que de nòu havia rebut.)

—Si'm vòlen fé morí de fam, (deya es dragó tot desesperat) qu'heu digan d'una vegada... ¡Ca, ca! cinch safereitxos... ¡malviatge!... Però axí y tot encara mos hem de veure ses caretes. Ell ara ja no sortiran més safereitxos; y els fíys d'aquesta Dona Egilisa s'arribarán à cansá d'ella. ¡Que caramba! tant he esperat que ja no vendrá à un poch més.

Es dia siguent Dona Egilisa reuní tots els habitants des jardí y los preguntá:

—¿Estau contents?

Un sí, señora, estrepitós retroná per totes parts.

—Heu mesté res més per aná en el Cèl quant sia s'hòra?

—Tot heu tenim, (contestá es més vey.) Es primé safereitx mos deixá ben blanchs y nets y mos doná entrada en es jardí; en es segon mos hem preven-guts d'armes y revestits de valor; en es tercé, ¡oh! qui heu pòt dí lo qu'hem trobat à n'aquell benehit safereitx! ben posat está es mitx des jardí! En es quart s'han esborrades totes ses nòstres taques, y en es quint quant sia hora mos hi acabám de netetjá y hey trobám so-sech y tranquilidat, resignació y alegría per emprendre es viatge ó per perllongarló si Deu ho vòl. Per conseguint tot heu tenim. Però ja qu'he comensat à parlá, vaitx à dí una còsa: ¿vostè que mos fa aquesta pregunta perque ja mos vòl deixá? Perqu'ha de sebre que nòltros no heu consentirèm may.

Tothom va aplaúdi y fé mansbelletes

à n'es vey, y miravan à Dona Egilisa per veure que contestava.

—No, fiyets, no; no vos vuy deixà, (los digué fent sa mitja rija.) Jò lo que vuy es completà sa vòstra organisació y perpetuà els beneficis qu'heu rebuts, en vòltros y els vòstros fiys.

—¡Viva la señoira Blanca!... (cridaren tots à la una.)

—Per axò, (continuà diguent,) es preçís qu'hey haja entre vòltros qui vos dirigeixca, qui vos enseñy, y qui vos apliqui s'aygo misteriosa d'aquests safereitxos. ¿Qui vos pareix que serà milló per desempeñà aquest carrech?

Tots señalaren es vey qu'acabava de parlar, ménos ell qu'en señalá un altre.

—Me pareix molt bô. Demà se farà sa cerimònia.

A pesar de sa resistència d'aquell veyet, Dona Egilisa el dugué en compaña de tothom à un cèrt safereitx. Tres vegades el va fé bañà à n'aquelles aygos y cada vegada sortia més resplendent y amb més autoritat. Tots el miravan ja en tant de respècte còm à Dona Egilisa, perqu'amb sa cerimònia havia rebut tota sa séua semblansa.

Desd'aquell dia, ell era qui bañava à n'es primé safereitx, à tots els que volian entrà dins es jardí; ell donava ses altres aygos, segons ses necessitats, à n'es qu'hey van dedins; ell ensenava, aconsayava y reprenia amb sa major dulçura, perque ses aygos des sisé safereitx li havian donat una gràcia especial que feya que tothom escoltás ses séues paraules còm à vengudes del Cèl.

Còm ell no podia amb tanta feyna, va triá uns quants joves que li ajudassen y los bañà à n'es sisé safereitx una ó dues vegades.

Amb tot axò aquells habitants estavan lòcos de contents; però es dragonòt, pòdeu pensá. Diuen que tengué intencions de penjarsè. (¡Llástima que no heu fés de bònveres!)

Un altre dia digué Dona Egilisa à n'els séus fiys:

—Fins ara ha viscut cada qual per son conta, y axò ja no ha de durá més; es mesté que vos reunigueu en families ahont reini sa pau y els preceptes que vos he donat; els petits deuen aprendre d'els grans, y els fiys d'els pares, tot lo que necessitan per aná à n'el Cèl y alliberarsè d'aquest dragonòt que sempre vos farà la guèrra. Axí, pues, tots els que vulgan essè caps de família que vengan amb mí.

Seguiren à Dona Egilisa una bona partida qu'anavan enrahonant de dos en dos, perque cada un havia triat es séu compaño.

Aquell vey y els séus ajudants los bañaren à n'es quart safereitx, llavò à n'es tercé, y per últim los dugueren à un seté qu'estava mitx amagat à un estrem des jardí. A n'aquest seté safereitx hey entravan à pareyes y en sortian units amb un jou cubert de flòrs que no trac-

tavan de rompre, y qu'encara qu'heu haguessin aprovat no haurian pogut de cap manera puis no se romp més que amb la mòrt.

Es dragonòt mentres tant no sabia lo que li passava al veurerlós tan contents y sumisos à ses ordres de Dona Egilisa, y contan que fench tal sa turbació de cap que li produhian tants de soscayes, qu'aquells dies va inventá sa paparrusa des matrimòni civil que va fé esclafi de riure à tots els habitants des jardí.

Es resultat va essè qu'aquests vivian y morian contents, perque molts d'ells d'alla ja s'en anavan à n'el Cèl, à pesá de ses bravates des dragó. Però (¡pareix impossible!) encare n'hi va havè alguns amb el temps, que no fent cas d'els consells de Dona Egilisa, se varen deixá embrutá p'es dragonòt y s'en entraren per sa séua gargamella, ahont may haurian anat si ells no ho haguessen volgut.

—¡De beneyts! (digueren unes nines;) ¡ell devian havè perdut es coneixement!

—Ydò, ja heu veyes, (continuà sa madòna;) beneyts y lòcos rematats son també molts de nins y nines d'avuy en día, y deixaumè aná que sa rondaya ja está acabada.

—Però, hòno; ¿y Dona Egilisa que s'en va aná des jardí d'els seté safereitxos?

—No; però els habitants varen coneixe que Dona Egilisa ó Dona Iglesia, eran ells mateixos units amb so séu Pastó, y aquest unit al mateix temps amb so cap visíble qu'es el Papa de Roma.

—Y, digau madòna, y qui eran els negrets?

—Tú, jò, y tothom, perque tots hem nascut negres y soyats amb so pecat. Are ja sabeu qui era es dragó y quins son els seté safereitxos des jardí, y perqu'es qu'aquí li diuen à cas Rectó.

J. F.

LLAMENTOS D'UNA FADRINA VEYARDA

MIRANTSE DINS ES MIRAY DE SA SEUA ILUSIÓ.

Voldria qu'un Sant
vengués à dirme
còm es que fadrina
encara me veitx.
¿No som ben tayada
y hermosa? ¡Ja 'u crech!
Còm jò en corien pòques
d'atlòtes. Dich-vè.
¡Y heu vist còsa rara!
Cap jove de señy
ha vengut, ni un día,
à ferme es saluet.

Tench els uys que lluen
lo mateix qu'estels,
sa boca petita
còm un badoquet.

Res dich de ses galtes
d'un color tan fresch
qu'à ses fines ròses
pareix que l'han près.
Y qu'heu tròb de raro
qu'entre tants d'elets
cap n'hi ha hagut encara
que 'm fés es saluet.

Quant vaitx empolvada
¿qui no se sorprèn
mirantme sa cara
que còm la neu es?
¿Qui es el qui no bava
mirant mon capèt?
Sens dupte pareixen
fils d'òr sos cabeyes.
Y amb tanta hermosura
cap atlòt may veitx
qu'amorós s'en venga
à ferme es saluet.

Mirau bé es méu garbo;
cap còm ell ne veitx;
tench bònes espatles,
molt prim es cosset,
redonets els brassos,
molt blanchs y molt nets,
ses mans petitets
y els pèus menudets.
De perfeccions belles
som un magatzèm;
mes... cap jove arriba
à ferme saluet.

Jò no vaitx gens freda
còm moltes ne veitx,
sa llengo may pára
convèrs més que tres,
y en qualsevòl broma
jò sempre segueisch;
sa sátira fina
amb primó maneitx:
y es còsa ben rara
ningú 'm dona encens,
ni vé may cap jove
à ferme saluet.

L'es méu estament
cap dòna conech
de més instruhida
que jò. No pòt ser.
Jò ball més qu'els fusos,
novèles llejeisch,
brod y fas floretes,
y punt de croixet.
Y es còsa ben rara
que tan sàbia essent,
no venga cap hòmo
à ferme es saluet.

Diumenges y festes
per tot me passeitx,
à balls y à teatros
jò sempre assisteisch;
de pòbres que dugan
més lujo no 'n veitx.
Pareix que som fya
de Còmpte ó Marquès.
Y es còsa molt rara
qu'amb tant d'aparey
no tenga un canari
que 'm fassa es saluet.

¡Jò que tantes ditses
demunt mí renneisch,
còm es que fadrina
encara me veïtx!
Y moltes sens *lujo*
ni anà de passeïtx,
de balls, ni à teatros,
que ningú les veu,
tòtduna qu' exhalan
d' amò es primè alè
ja tròban un jove
que los fa es saluet.

—
¡Per mí es, desdixada,
tan gran malaveïtx!
Tot quant per casarme
he fet no 'in serveix.
¡O me tir rabiosa
dins un safereïtx
ò me qued per tia!
No hey veïtx més remey.
Y els vespres en jèure
vendrán moscardets,
en llòch de bells joves,
à ferme es saluet.

FERÓSTAS.

XEREMIADES.

El setmanari *La Verdad* ha visitat sa nòstra redacció. Temps fa que teníam d' ell ses millós nòves, mes ara hem pogut pesà lo que val. Li tornám es saludo amb so camvi des nòstro y li desitjám prosperidat y copiós fruyt.

* *

Dimars passat va cumplí 105 anys una dòna viuda de Lloseta. Té encara sa memòria molt bona y axí es que quant la visitan moltes persones de ses que desitjan veurerla ella los recita cansons des séu temps y algunes de llargues còm son *La Vida del hòmo y El Judici Universal*. Sempre fa feyna aferrada amb so fús y sa filoua, é passa el Rosari. Enguañy encara es anada per sos pèus à sortí de la parròquia maldement ca-séua n' estiga llunyet. Lo que més li falta es la vista, però se conserva encara valenta y fòrta. Té una trecalada de nêts y bisnêts. Vat' aquí es resultat d' una vida arretglada y segons Deu mana.

* *

¡Que vòl dí axò que passa à Mallorca?
De cada dia se veuen per dins plassas y carrés més cafetins y més tavernes y més cassinos y tots sempre plens de gent; quant à n' es jardí de sa Glorieta una taula sòla qu' hey ha per prendre refresch sempre está tancada y desèrta.
De cada dia se tròban més cases de jòch, més *garitos* y més cases de mala vida, quant ni à sa Murada, ni à s' hòrt del Rey s' hi han pogut arrelá els jardins públichs.

De cada dia tenen més pressa ses vanidats y els vicis, quant una sòla taula de vendre flòrs qu' hey ha à s' entrada

des Born, ni ara en sa primavera, tròba qui la fassa prosperá.

¡Que vòl dí axò?

Vòl dí degradació y falta de bona educació d' els sentiments morals.

Per aquest camí may farèm via cap. à sa civilisació.

COVERBOS.

Per demostrá ses males intencions d' els atlòts vayvers que se passetjan desenfeynats donant pròves de ses séues inclinacions, mal còr y falta d' educació, conta un diari de Madrit qu' una vegada disputavan dos d' aquests alhaques per si un pòbre desastrat qui els anava devant demanant llimosna, era mut. Un d' ells sostenia que no y per provarhó se tregué una guya gruxada que duya clavada à sa solapa des jaquet y la clavá sens ánima à sa part més carnosa d' els derreres d' aquell pòbre.

—¡Ca...ragòls! (digué amb veu clara y ben fòrta es poñit.)

—Jo he goñat; (digué s' atlòt à n' es séu company.)

Y riguent fogiren tots dos per pò de pò.

* *

Va aná un señó à ca un Bisbe à ferli visita y pariant des jardí nòu qu' havia fet el Bisbe, es señó li va dí:

—Veïtx, señó, qu' aquí vòsa ilustríssima s' estima més lo útil que lo agradable.

—Es que per mí no hey ha res tan agradable còm lo útil, (respongué el Bisbe.)

* *

—¿Vòls res? (preguntaren una vegada à un reo qu' estava en capella.)

—Sí, (digué.)

—¿Qu' es que vòls?

—Sa creu de Sant Fernando, (respongué.)

—No pòt ser, (li contestaren).

—Ydò, si no pòt ser, donamè un tasó d' aygordent.

* *

Una Marquesa tenia un cuyné qu' el creya molt hò per lo molt que li costava. No sabia escriure aquest *culinari*, axí es que sempre dictava es gasto à un d' els altres criats per entregá es conta à sa senhora.

Una vegada lletgia aquesta lo qu' havia escrit sa séua doncella:

«*Rostit... Un capó... M' ha costat 30 reals... posèm 40.*»

* *

Dos bolsistes havían realisat grans beneficis abans d' esclatá sa botifarra d' una *crisis financiera*; y se trobaren un dia à un carré de Ginebra.

—¡Còm! ¿vostè per aquí?

—Ja 'u veu. He vengut à descansá alguns dies en aquesta encantadora ciutat.

—Però, bé!... jo creya que vostè estava condemnat à dos anys de presidi?

—No l' hey puch dí, perque còm es-tich tan ocupat no he pogut averiguá semblant còsa.

* *

Un pagès s' en aná un día à una fonda per omplirsè es gavaitx, y preguntá:

—¡L' amo: qu' hey ha cuyt?

—Coní amb salsa.

—¿Y que val es coní y sa salsa?

—Sa racció de coní ciuch reals; però sa salsa norès.

Llavò es pagès fregantsè ses mans digué:

—Ydò, treysmè salsa tota sòla que jò duch pa y tot lo demés.

* *

Una nina quant arribá un horabaixa de costura, preguntá à sa mare:

—Mamay: ¿que será molt gròssa sa méua riquesa?

—Ses nines còm tú no fan aquestes preguntes ni han de volè sebre aquestes còses.

—¡Vaja si heu han de sebre! una amiga méua que no té més que sis anys y mitx contava avuy à n' es séu *pollo* que l' acompanyava, qu' ella tendrà cent mil duros quant sían mòrts tota sa séua familia.

* *

Còpia d' un lletrero que donaren à fé à un pintó fa poch dies:

CAFEHACEN TIM OLATAS ADEMARCA ★ RITA D ROMAGERA
--

EPIGRAMES.

S' altre dia un manestral
à n' es séu mosso pegá
y aquest tòtduna el citá
à devant es tribunal.
Es Jutge municipal
à n' es mèstre li cridava:
—Heu feta s' esquena blava
à n' es mosset amb un tòch!—
Y ell contestá:—Encara es pòch
P' els motius que me donava.

—

Un avaro pletetjava
cent duros, y va goñá,
y es gasto que va pagá
à mil pessetes pujava.
A n' es séu missè es queixava
y deya:—Axò no es rahó.—
Però aquest amb gran primó
li deya:—Mira es contrari
que paga es mateix salari
y ha perdut sa pretensió.

UN EMPLEAT DES CARRIL.

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Diumenge 26 d' Abril.

EL PATROCINI DE SANT JOSEP
SANT CLETO Y SANT MARCELÍ MARTIRS
Coranthòres.—Acaban à la Consolació des carré de Sant Cayetano.

Funcions lises.—A les 7 comunió general à Montission y horabaixa eexercici de Sant Lluís; al Socós à les 7 mitja comunió p' els germans cinturats; à Sant Cayetano, s' horabaixa, visita à Ntra. Sra. del Amor hermós.

Efemerides.—1755. Desembarcaren 500 mòros en la Porrassa però gracies à Deu no prengueren ningú. Hey acudiren dragons y paisans y fugiren.

Temps.—Bòn temps y sech.

Signes.—Es sòl en Tauro; sa lluna en Virgo.—Els nins nats avuy serán atrevits; ses nines empagahides.

Dilluns 27.

SANT TORIBI Y SANT ANASTASI PAPA.
Coranthòres.—A les 4 des decapvespre comensan à Santa Catalina de Sena dedicades à sa séua Santa Tutelar.

Efemerides.—1750. La peste perseverava fent gran estrago. Ja s' han mòrt 8 metges. A Sant Domingo han posat un cuadro de Sant Sebastia al altar majó y li fan una solemne novena. En totes les iglesies també li fan rogatives. Tothom está retgirat y luego que se sentan ferits ja los fan sacramentar ó sino ja no hey son à temps perque los pren deliri molt vehement y al quint dia mòren. Molts amb sa fòrsa del deliri se tiran per ses fines-tres còm ha succehit en el Convent de Santa Catalina extramuros amb el P. Lladó Pvre. En el Puig s' es tirat un mariné y molts altres. Un frare de Jesús se tirá dins es safe-reitx, un estañé d' Inca se matá à puñalades. Altres se rompan es cap à carabassotades per ses parets. Altres fujan des llit y s' en van correns p' els carrés. Es una misèria ohir los desbarats que fan los pòbres apestats.

Temps.—Bòn temps.

Signes.—Es sòl en Tauro; sa lluna en Libra.—Els nins qu' avuy naixquen serán incons-tants; ses nines alegres.

Dimars 28.

SANT VIDAL MARTIR Y EL BEATO LUCI
Coranthòres.—Segueixen à Sta. Catalina de Sena.
Funcions.—A les 7, s' eexercici del Beato Alonso à Montission.

Efemerides.—1746. Morí el sirvent de Deu Ju-sèp de Villaluengo caputxí d' obediència.

—1758. Son venguts 5 xabèchs corsaris es-pañòls à menjarmós ses pòques provisions que tenim aquí, puis tot va cá, sa carn va à 5 sòus sa lliura y no'n tròban, ses verdures caríssimes, es blat va à 13 sòus sa barcella. Ses malalties encara perseveran en Sineu y en moltes viles.

Temps.—Segueix bò.

Signes.—Es sòl en Tauro; sa lluna en Libra.—Els nins nats avuy serán bòn conseýs; y ses nines molt franques.

Dimecres 29.

SANT PERE MARTIR.

Coranthòres.—Segueixen à Sta. Catalina de Sena.

Funcions.—A S. Jaume la Agonia del Redentor.

Novenes.—Comensa sa de l' Aparició de S. Miquèl

Efemerides.—1780. Te-Deum en la Sèu amb totes les Comunidats, Parròquies, Oficis y la Ciutat per havè passat p' el Consell la Bula de les Virtuts aprovades de la V. M. Sor Catalina Tomas.

—1758. Un hortolá matá un altre hortolá amb una arcabussada; sobre regar es vengut es cuento.

—1754. De la clavaguera de devòra el Con-vent del Socós que surt al vall va sortí un disforme drach y es caygut dins es vall. Li amollaren cans de bòu y s' escondí, y no'l pogueren agafá.

Temps.—☉ Lluna plena à les 6:25 des matí.—Ennigulat.

Signes.—Es sòl en Tauro; sa lluna en Escorpí.—Els nins que neixerán avuy serán de ma-les costums; ses nines serán falses.

Dijòus 30.

STA. CATALINA DE SENA Y S. PELEGRÍ

Coranthòres.—Acaban à Santa Catalina de Sena.

Funcions.—Preparació del mes de Maria en casi totes les iglesies.

Novenes.—Comensa sa de Sant Gergòri.

Efemerides.—1752. Un mal hòmo que tenia un favá pròp de la Creu de pedra marbre vejent que ses faves anavan à 4 lliures un doblé digué qu' estimava més darles als pòrchs que havé de da 4 lliures à les criatures. Axò ho digué el matí y à mitx dia per just judici de Deu tot es favá estava sech y cremat. Dins aquest mes d' Abril apenes se va veure es sòl, casi cada dia plogué y contínuament plo-via diguentse la oració *Pro serenitate* cosa que may Mallorca havia vist dins aquest mes que may sòl ploure.

Temps.—Regularment plourá.

Signes.—Es sòl en Tauro; sa lluna en Escorpí.—Els nins nats avuy serán bòn per comer-ciants; y ses nines de bòn paraules.

Divendres 1 de Maïta.

SANTS FELIP Y SANTIAGO APOSTOLS.

Coranthòres.—Comensan à la Concepció dedica-des al Sant Cristó del Nogué.

Funcions.—El mes de Maria à moltes iglesies.

Efemerides.—1758. Feya un fret desaforat y estos dies ja feya calor; en fin es un temps molt destemplat.

—1756. Comensaren à batre es castell de Mahó y à bombetjarló.

Temps.—Ventós.

Signes.—Es sòl en Tauro; sa lluna en Sagitari.—Els nins qu' avuy neixerán serán malal-tissos; ses nines cabiloses.

Dissapte 2.

SANT ATANASI, BISBE Y DOCTOR.

Coranthòres.—Segueixen à la Concepció.

Funcions.—A la Sèu indulgència plenaria en la capella de la Puríssima.

Costums.—Festa nacional per la Independència española.

Efemerides.—1790. Enterraren el Exm. Señor Marques de Solerich, grande de España don Miquèl Vallés en el Convent de Sant Domín-go. Lo aportavan los cavallers del Habit y el segon Inquisidor, el Governador de les armes y tota la Oficialitat. El túmulo sòls tenia 12 atxes y diferents ciris. Li cantaren ofici y entèrro de frare y l' ondemá de difunts.

Temps.—Segueix ventós.

Signes.—Es sòl en Tauro; sa lluna en Sagitari.

—Els nins qu' avuy neixerán serán fòrts; y ses nines porugues.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—S' animal que s' assembla més à un ca es una cussa.

SEMBLANSES.—1. En que dona.
2. En que té mistos.
3. En que té retòrtes.
4. En que n' hi ha de foradades.

XARADA.....—Pa-na-da.
PREGUNTA.....—Botan des llit.

CAVILACIÓ.....—Romaquera.

FUGA.....—Si per lo que vaita à di prens candela y mòstres cara tú mateix te fas confrare no me dons sa culpa à mi.

ENDEVINAYA.....—Una panada.

GEROGLIFICH.

A. C. I. T.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla Ciutat à un ajedrez?
2. ¿Y Ciutat à n' es prat de Sant Jòrdi?
3. ¿Y Ciutat à un galliné p' el mes d' Abril?
4. ¿Y Ciutat al Alcorán?

XARADA

Sa primera es una lletra;
sa segona un trós de pá;
sa tercera pòca cosa;
y es tot dolents animals.

PREGUNTA.

¿Qu' es allò que quant ménos mos carrega més pesá mos dona?

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

SAL REALS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ECSEMÉ.

FUGA DE VOCALS.

M.r.. S.m.n. y P.r.t.
.n.. l.r.t. . n' .ls c.r.d.s
.ls h.m.s s.n m.lt tr.yd.s
y n. v.s m.g... d. s. V.l.t.
UN SANTAMARIÉ.

ENDEVINAYA.

Som redona si bé'm mires
y plana si'm mires bé
y negre blava ó vermeya
y blanca per altre vent.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

25 ABRIL DE 1885

Estampa de sa Viuda y fays d' En P. J. Gelabert